

ΑΝΩΤΑΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΚΥΠΡΟΥ
ΔΕΥΤΕΡΟΒΑΘΜΙΑ ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΑ

(Αναθεωρητική Έφεση Αρ. 3634)

1 Φεβρουαρίου, 2006

[ΑΡΤΕΜΙΔΗΣ, Π., ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ, ΚΡΑΜΒΗΣ, ΧΑΤΖΗΧΑΜΠΗΣ,
ΝΙΚΟΛΑΤΟΣ, Δ/στές]

ΣΟΦΟΚΛΗΣ ΝΕΟΦΥΤΟΥ,

Εφεσείων,

ΚΑΙ

ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ, ΜΕΣΩ
1. ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ
2. ΕΦΟΡΟΥ ΦΟΡΟΥ ΕΙΣΟΔΗΜΑΤΟΣ,

Εφεσίβλητοι.

Ο εφεσείων εμφανίζεται προσωπικά.

*Α. Ζαννέτου, Ανώτερη Δικηγόρος της Δημοκρατίας, εκ μέρους του Γεν.
Εισαγγελέα, για τους Εφεσίβλητους.*

ΑΡΤΕΜΙΔΗΣ, Π.: Την ομόφωνη απόφαση του Δικαστηρίου θα
απαγγείλει ο Δικαστής Νικολαΐδης.

Α Π Ο Φ Α Σ Η

ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ, Δ.: Στις 24.11.1999 το Ανώτατο Δικαστήριο ακύρωσε
με απόφασή του τις φορολογίες που επιβλήθηκαν στον εφεσείοντα για τα

φορολογικά έτη 1986-1988 και 1991-1994, επειδή οι φορολογίες αυτές δεν έφεραν την έντυπη ή διά χειρός υπογραφή του διευθυντή ή άλλου εξουσιοδοτημένου αξιωματούχου, όπως προνοείται από το άρθρο 46 των περί Βεβαιώσεως και Εισπράξεως Φόρων Νόμων του 1978-1995.

Στη συνέχεια, ο Έφορος, βάσει του άρθρου 21(3) του Νόμου, απέστειλε στον εφεσείοντα ειδοποιήσεις επιβολής φορολογίας φόρου εισοδήματος για τα ίδια χρόνια. Ο εφεσείων υπέβαλε ένσταση κατά των φορολογιών, αμφισβητώντας το δικαίωμα του Εφόρου να τις επιβάλει, γιατί, κατά την άποψή του, το Ανώτατο Δικαστήριο δεν έδωσε οδηγίες να σταλούν φορολογίες με σκοπό την εφαρμογή της απόφασής του και ακόμα γιατί η επιβολή του φόρου ήταν εκτός των χρονικών πλαισίων εντός των οποίων θα μπορούσε να επιβληθεί φορολογία.

Ο Έφορος απέρριψε τις θέσεις αυτές και απέστειλε στον εφεσείοντα στις 24.4.2002 τις τελικές ειδοποιήσεις επιβολής φορολογίας φόρου εισοδήματος.

Το Ανώτατο Δικαστήριο στο οποίο προσέφυγε ο αιτητής δέκτηκε την προσφυγή του ως προς τη θεραπεία Α, ακυρώνοντας τις φορολογίες για τα έτη 1995, 1996, 1997 και 1998, αλλά απέρριψε την αιτούμενη θεραπεία προς ακύρωση της τελικής φορολογίας για τα έτη 1986-1988 και 1991-

1994. Ο εφεσείων υποστήριζε ότι οι αρχικές φορολογίες δεν μπορούσαν να σταλούν με βάση το άρθρο 21(3), ενώ οι τελικές φορολογίες στάληκαν εκπρόθεσμα, δηλαδή πέραν των έξι μηνών, κατά παράβαση του άρθρου 21(3).

Στην παρούσα έφεση, με την οποία προσβάλλεται η απόφαση του πρωτόδικου δικαστηρίου ως προς την απόρριψη της θεραπείας Β, επαναλαμβάνονται ουσιαστικά τα ίδια επιχειρήματα που προβλήθηκαν πρωτοδίκως.

Ο εφεσείων υποστηρίζει ότι ο Έφορος Φόρου Εισοδήματος (στο εξής «ο Έφορος»), δεν μπορεί να επανέλθει και να επιβάλει νέα φορολογία σε σχέση με τα έτη 1986-1988 και 1991-1994, αφού η προηγούμενη φορολογία ακυρώθηκε από το Ανώτατο Δικαστήριο.

Το άρθρο 21(3) του Νόμου προβλέπει:

«Εάν, συνεπεία αποφάσεως ληφθείσης επί ασκηθείσης προσφυγής, παρίσταται ανάγκη όπως γίνη νέα βεβαίωσις του φόρου ίνα εφαρμοσθή η απόφασις του Ανωτάτου Δικαστηρίου ή προς συμμόρφωσιν προς τας οδηγίας αυτού, η τοιαύτη νέα βεβαίωσις της φορολογίας δύναται να διενεργηθή εντός εξ μηνών από της ημερομηνίας καθ'ην εξεδόθη η τοιαύτη απόφασις.»

Δεν χρειάζεται να πούμε πολλά. Συμφωνούμε με την κατάληξη του πρωτόδικου δικαστηρίου. Είναι φανερό από τη διατύπωση του άρθρου

21(3) ότι παρέχεται στον Έφορο η εξουσία να επιβάλει νέα βεβαίωση φορολογίας, ύστερα από ακυρωτική απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου. Εκτός της νομοθετικής πρόβλεψης, τούτο επιτάσσει και η απλή λογική. Θα ήταν παράλογο να υποθέσει κανένας πως, αν για κάποιο λόγο, έστω και τυπικής φύσης, ακυρωθεί φορολογία, ο Έφορος δεν θα έχει το δικαίωμα να προβεί σε νέα. Ενίσχυση βρίσκουμε και από τη θεωρία. Η *Δήμητρα Κοντόγιωργα-Θεοχαροπούλου* στη μελέτη της «*Αι συνέπειαι της Ακυρώσεως Διοικητικής Πράξεως*», 1988, σελ.51 αναφέρεται στη δυνατότητα επανέκδοσης της ακυρωθείσας, για τυπική πλημμέλεια, διοικητικής πράξης.

Στην ανά χειράς υπόθεση η απόφαση του Εφόρου ακυρώθηκε λόγω «παράλειψης ουσιώδους τύπου διατεταγμένου περί την ενέργεια της πράξεως», δηλαδή λόγω παράλειψης συμμόρφωσης με την ανάγκη υπογραφής της ειδοποίησης επιβολής φορολογίας η οποία αποτελεί τύπο της σχετικής πράξης. Είναι φανερό ότι ο Έφορος διατηρεί τη δυνατότητα να επανέλθει και να εκδόσει κατά νόμιμο τύπο πράξη του αυτού περιεχομένου με την ακυρωθείσα.

Ο εφεσείων, υποστηρίζει ακόμα, ότι το πρωτόδικο δικαστήριο εσφαλμένα αποφάσισε ότι στην προκείμενη περίπτωση, εν όψει της ημερομηνίας υποβολής της ένστασης εφαρμόζεται το άρθρο 20(6) του

Νόμου. Υποστηρίζει ότι το συγκεκριμένο άρθρο δεν εφαρμόζεται στις περιπτώσεις επιβολής φορολογίας, ύστερα από ακυρωτική απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου, κατά τις οποίες εφαρμόζεται το άρθρο 21(3) του Νόμου.

Τίποτε δεν δικαιολογεί το πιο πάνω επιχείρημα. Οι νέες ειδοποιήσεις επιβολής φορολογίας εκδόθηκαν μετά την ακυρωτική απόφαση, εντός της προθεσμίας των έξι μηνών που προβλέπεται από το άρθρο 21(3). Ο αιτητής υπέβαλε ένσταση και σε τέτοια περίπτωση εφαρμόζεται το άρθρο 20(6) του Νόμου, όπως έχει τροποποιηθεί με το Νόμο 80(I)/99, το οποίο τάσσει προθεσμία τριών ετών. Η απόφαση του Εφόρου ελήφθη μέσα στην πιο πάνω προθεσμία. Έπεται πως ο Έφορος ενήργησε ορθά και εντός των πλαισίων των εξουσιών που του παρέχει ο Νόμος.

Εν όψει όλων των πιο πάνω η έφεση απορρίπτεται, με έξοδα εναντίον του εφεσείοντα.

ΧΡ. ΑΡΤΕΜΙΔΗΣ, Π.

ΦΡ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ, Δ.

Α. ΚΡΑΜΒΗΣ, Δ.

Δ. ΧΑΤΖΗΧΑΜΠΗΣ, Δ.

Μ. ΝΙΚΟΛΑΤΟΣ, Δ.

ΜΔ